

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมพราน
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

ขออย่า

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดที่ผิดมาของความเป็นมนุษย์ธรรมดา เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑ

เพชรพระอุมา เล่ม 27

ตอน จอมพราหมณ์

17

การทดสอบทางของไรเฟิลที่ได้มาใหม่สองกระบอก กระทำขึ้นภายหลังจากที่ทั้ง 6 คน ร่วมกันกินอาหารพิเศษที่ส่งมาให้ทางอากาศเสร็จสิ้นลง โดยคีร์ และสแตนลีย์ อันเป็นเจ้าของปืนเอง รพินทร์เพียงแต่คอยให้คำแนะนำปรับแต่งศูนย์หลัง และจัดระยะเป้าหมายกลางทุ่งราบโล่งบริเวณหนึ่งให้ ที่กำบังหลังเป้าคือเชิงเขาใหญ่ที่เห็นลึบอยู่ด้านหน้า

มันเป็นปืนใหม่เอี่ยมยังไม่เคยใช้มาก่อนเลยทั้งสิ้น แต่ก็มี การชำระล้างลำกล้องมาให้ก่อนมอบส่งโดยเรียบร้อย ติดสาย สะพายหนังชนิดเหนียวคงทนต่อการสมบุกสมบันให้ พร้อม กระสุนตรงตามจำนวนที่สั่ง

ประมาณคนละไม่เกิน 10 นัดเท่านั้น ไรเฟิลทั้งสองกระบอกก็เข้าที่ ถูกกับมือและสายตาของบุคคลทั้งสองจนพอแน่ใจได้ว่า ถ้าไม่เหน็ดเหนื่อยหรือตื่นเต้นจนเกินไปแล้ว ทั้งสองสามารถจะยิงกระสุนรวมกลุ่มเข้าเป้าหมายได้ในระยะ 100 เมตร โดยมีรัศมีตำบลกระสุนกระทบห่างกันไม่เกิน 3 นิ้ว แม้จะใช้ศูนย์เปิดธรรมดา ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ใช้การได้ดีทีเดียว

ทั้งสแตนลีย์และคีธเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและพอใจในอาวุธคู่มือกระบอกใหม่ที่ได้รับมา ต่างยกขึ้นดูปล่าพิจารณาอยู่ไปมา ภายหลังจากผลการยิงเป็นที่แน่ใจแล้ว

“แบบนี้ค่อยอุ่นใจหน่อย ผมกับคีธคงไม่เป็นภาระให้คุณต้องมาคอยห่วงกังวลเกินไปนักแล้ว หรือยังงัย?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นพร้อมกับหัวเราะ หยิบปลอกกระสุนที่หล่นอยู่ขึ้นมาดูรอยเข็มแทงชนวน

“ก็ยังต้องห่วงกังวลอยู่ดีแหละครับ เพียงแต่เบาใจขึ้นหน่อยเท่านั้น คุณทั้งสองมีปืนที่เหมาะสมกับสภาพของป่าที่เราจะมุ่งหน้าไปแล้ว ความจริง ขณะที่จัดของอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้ ผมอยากจะทักท้วงให้การแนะนำแล้ว ว่าคุณทั้งสองคนควรจะใช้ปืนแบบไหน

เห็นทุกคนทางฝ่ายคุณใช้ปืนในราชการสงครามทั้งนั้น ซึ่งผมก็ยังไม่แน่ใจว่าฝ่ายคุณคิดว่าจะต้องไปสู้รบหรือจู่โจมกับใครที่ไหน เลยไม่กล้าแนะนำอะไรจริงๆ เราไม่คิดจะไปล่าสัตว์ใหญ่ และจะหลีกเลี่ยงมันจนสุดความสามารถ แต่ก็ไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันให้เชื่อได้แน่ๆ ว่าทั้งๆ ที่เราคิดจะหลีกเลี่ยงแล้ว มันจะไม่เป็นฝ่ายรุกรานเราเสียเอง เพราะฉะนั้น เพื่อความปลอดภัยของตัวเองเราเอง ตลอดจนผู้ร่วมคณะทุกคน หากจำเป็นจริงๆ เราต้องหยุดมันได้ทันที ไม่ใช่เพียงทำให้มันเจ็บและเคียดแค้น คิดจะขยี้เราให้ป่นเป็นผงเร็วขึ้นไปอีก ผมบอกพวกคุณแต่แรกแล้วว่าป่าที่เราจะบ่ายหน้าไปนี้ ไม่มีข้าศึกศัตรูที่เป็นมนุษย์ถือปืนด้วยกันหรอก มีแต่อันตรายจากสัตว์ป่าทุกชนิดจากเล็กสุดจนกระทั่งใหญ่สุด”

“เราเฉลียวคิดบ้างนิดหน่อยเหมือนกันในเรื่องนี้ คือเชิดวุธ ตามปกติแล้ว เขาจะต้องใช้ของแจกจากพวกเราทุกอย่าง แม้แต่อาวุธประจำตัว แต่เชิดวุธไม่สนใจเลย เขากลับใช้ไโรเฟิล ส่วนตัวคาลิเบอร์อยู่ในเกณฑ์หนักหน่วงเช่นกัน...”

อิสซาเบลเอ่ยขึ้นช้าๆ มองที่นายพันตริกกองทัพบกไทย และพรานใหญ่สลับกัน

“คุณเป็นคนบอกเชิดวุธใช้ใหม่ให้เขาเตรียมไรเฟิลล่าสัตว์ใหญ่ มาแทนอาวุธประจำตัวที่ได้รับแจกตามสเปคฯ”

รพินทร์ทำหน้าที่นาย เพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า เชิดวุธจะผลอตัวพูดคุยนานอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้กับคนกลุ่มนี้ไปแล้วหรือเปล่า เปิดโอกาสให้นายทหารหนุ่มพูดเสียเองดีกว่า ซึ่งเชิดวุธก็รู้ทัน รีบบอกมาว่า

“รพินทร์ก็ไม่เห็นบอกอะไรผม มันเป็นเรื่องบังเอิญเท่านั้น ผมชอบไรเฟิลล่าสัตว์ในเวลาเดินป่ามากกว่าพวกแอสซอลท์ไรเฟิล ซึ่งใช้ยิ่งกว่าดลิ่งข้างศึกที่เป็นคนด้วยกันจริงอยู่ มันอาจซ้ากว่าปืนพวกนี้ แต่อาณูภาพของมันแต่ละนัดก็เหนือกว่า บางทีจะเป็นเพราะในการสู้รบทุกสมรภูมิที่ผมเคยผ่านมานั้น ผมจัดอยู่ในประเภทพลซุ่มยิงมากกว่าที่จะเข้าไปประจัญบานกันในระยะใกล้ สิ่งที่ผมชอบที่สุด ก็คือในระยะที่ต่างแอบซุ่มยิงกันไกลลิบๆ โดยที่ปืนประจำตัวทหารทำงานไม่ได้ผล เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผมใช้ไรเฟิลล่าสัตว์ ติดกล้องขยายตั้งแต่ 8 เท่าขึ้นไป บรรจงยิงข้าศึกที่กำลังอยู่หลังต้นไม้ ให้กระสุนทะลุต้นไม้ไปถูกคนกำบังอยู่ข้างหลังหางายฝั่งไปได้... ไม่มีอะไรจะ

‘มัน’ เท่าคอยเก็บไปที่ละคน-ละคน โดยที่พวกมันก็ไม่รู้ว่า กระสุนปลิวมาจากด้านไหน สนุกออก”

คำพูดปนหัวเราะอย่างไม่รู้จะถือเป็นเรื่องจริงจังอะไรนัก ของเชิดวุธ ทำเอาฝ่ายนายจ้างอเมริกันพากันนั่งคิดไปเหมือนกัน ส่วนจะคิดอย่างไรก็เหลือที่จะเดา คีธผิวปากยาว

“คุณเคยอยู่หน่วยสไนเปอร์มาก่อนหรือ?”

“ก็ไม่เชิง...ในการเคลียร์พื้นที่ ทหารในหน่วยของผม คนอื่นๆจะเดินยิงกวาดส่งเดชไปรอบๆ บางทีก็เจอกับระเบิด หรือไม่ก็ถูกยิงสวนมาจากข้าศึกที่ยังหลบซ่อนอยู่ แต่ผมชอบ เข้าหาที่กำบังแข็งแรง แล้วก็ส่องด้วยกล้องกวาดสำรวจไปทั่วๆ สงสัยที่ไหน ก็ส่งกระสุนถามเข้าไปทีละนัดจากระยะไกลๆ ไม่ต้อง เสียเวลาเดินเสียดายเข้าไปใกล้ แล้วกระสุนยิงกระหึ่มหรือยิงช้าง ถ้าเอามายิงคน มันก็เข้าที่อยู่น้อยเหมือนกัน ที่แน่ๆก็คือมัน ดีกว่ากระสุนยิงคนโดยเฉพาะ ถ้าจะเปรียบเทียบกันนัดต่อดนัด

“ฮือม...เป็นความคิดที่ไม่เลวนัก”

คีธเลิกคิ้ว พยักหน้าหงิกๆ แล้วหันมาทางพรานใหญ่

“เพื่อนยาก ถ้าไอ้ช่างเจ้ากรรมนั่น มันไม่ไล่กระทืบผมเมื่อเช้านี้ และพิสูจน์ออกไปแล้วว่าปิ่นที่เขากำหนดให้พวกผมมาไม่สามารถจะหยุดมันได้เลย ผมกับบ๊อบก็คงจะโง่อยู่นั่นเอง ว่าแต่เท่าที่คุณเป็นพี่เลี้ยง ตรวจสอบการยิงทดลองทางปิ่นของเราเมื่อก็ารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง พอไหวไหม?”

รพินทร์หัวเราะ

“ถ้าคุณกับด็อกเตอร์สแตนลีย์ยังได้สักเพียงแค่ 70 เปอร์เซนต์ของการตั้งเป้ายิงกันอย่างธรรมดาเพื่อตรวจทางปิ่นเมื่อตะกี้นี้ก็เหลือเฟือแล้ว สำคัญยิ่งให้เร็วและทันต่อเหตุการณ์บริหารกลไกเพื่อส่งกระสุนนัดใหม่เข้ารังเพลิงให้คล่องจนเป็นนิสัยเป็นใช้ได้ คนที่เคยใช้อาวุธอัตโนมัติมาเสียจนเคยชินแล้วเวลามาใช้ไรเฟิลแบบลูกเลื่อนเข้า และในกรณีฉุกเฉินภัยจะมาถึงตัว มักจะหลงลืมเสมอ ลืมกระซากลูกเลื่อนเอาปลอกที่ยิงแล้วออก อย่างไรก็ตามโดยขนาดน้ำหนักและหน้าตัดของกระสุนขนาดนี้ ถึงคุณจะเข้าไปบ้างก็ไม่ใช่ไร เพราะแรงปะทะมันมีพอที่จะทำให้สัตว์น้ำหนักตัวเป็นต้นบัดเป่ เสียการทรงตัวไปได้ แม้นัดแรกจะถูกที่ไม่สำคัญก็ตาม พอเปิดโอกาสให้ซำนัดที่สองได้ หากไม่เสียสติจนเกินไปนัก ว่าแต่ว่า...”

เขาหันไปทาง ดร.สแตนลีย์ พุดตามรวมๆ

“มันใจเรียบร้อยดีแล้วใช่ไหมครับ สำหรับปีนประจํามือ
ทั้งสองกระบอกของคุณ”

คีธทดลองประทับอย่างรวดเร็วอีกครั้ง ส่วนสแตนลีย์ถือ
ในมือขวาข้างเดียวแล้วตะแคงหน้าหัน

“ผมเชื่อว่าไหว น้ำหนักมันก็ไม่มากไปกว่าเอ็ม 16 สัก
เท่าไรหรอก เพียงแต่ยาวเกะกะเท่านั้นแหละ คีธ เรียบร้อยแล้ว
ยัง?”

“ไอกระบอกนี้หนักกว่าของแกและของรพินทร์หน่อย
แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันเชื่อว่าใช้ได้ดี...เอาละ โอเค ไปได้แล้ว”

รพินทร์ตะโกนสั่งคนของเขาให้เตรียมตัวออกเดินทาง
ทันที ภายหลังจากใช้เวลาพักกลางวันและรอการส่งของมาทาง
อากาศ ไม่เกินชั่วโมงครึ่งเท่านั้น เอ็ม 16 ของทั้งสองถูกคีธและ
สแตนลีย์ดึงแม็กกาซีนแบบโค้ง 30 นัดที่เสียบอยู่ออก แล้ว

กระซากลุกเลื่อนเอากระสุนที่ยังประจำค้างอยู่ในรังเพลิงออกเสียด้วย ต่อจากนั้นก็พบบ้านให้เหลือสันที่สุด ส่งมอบไปให้รพินทร์

“กรุณาส่งให้ลูกหาบ จัดห่อด้วยพลาสติก และมัดรวมไปกับเครื่องกระสุนของเราด้วย ผมคิดว่าคงไม่เป็นภาระอะไรเพิ่มมากนัก”

หัวหน้าคณะพูดพร้อมกับยึดแม็กกาซีนที่บรรจุลูกอยู่เต็มนั้นใส่ไว้ในเป้หลังส่วนตัว มันหมายถึงว่า ปืนทั้งสองกระบอกจะถูกห่อรวมไปกับสัมภาระอื่นๆ ในลักษณะวัตถุธรรมดาเท่านั้น ไม่พร้อมที่จะนำมาใช้งานได้เลย เนื่องจากถูกถอดแม็กกาซีนออกเสียแล้ว มีหน้าซ้ำ ทั้งคิ้วและสแตนลีย์ก็ยังคงเก็บแม็กกาซีนซึ่งบรรจุลูกพร้อมไว้กับตัวด้วย รพินทร์ทำเป็นไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น รับปืนมาแล้วเรียกลูกน้องเขาคนหนึ่ง โยนส่งไปให้พร้อมกับออกคำสั่งตามที่ ดร.สแตนลีย์ต้องการ แต่เชิดวุธอดไม่ได้ที่จะถามโพล่งออกมาว่า

“คุณทั้งสองคนคงไม่คิดจะใช้ปืนทั้งสองกระบอกนั้นอีกแล้ว ทำไม่ถึงจะเก็บแม็กกาซีนไว้กับตัวให้หนักเปล่าๆ ก็เอาแม็กฯ หรือเครื่องกระสุนของเอ็ม 16 ส่งเข้ากองสัมภาระกลางไปเสียไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก...”

หัวหน้าคณะบอกยิ้มๆ ในขณะที่คิธเฉยเสีย ทำเป็นเหมือนไม่สนใจในคำพูดของเชิดวุธ

“แม็กกาซีนมันไม่หนักอะไร เก็บไว้ที่ผมกับคิธก็ได้ อีกอย่างหนึ่ง คุณก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นอะลูมิเนียมเบาบางมาก ชินมัตรวมไปกับหีบห่อสัมภาระอื่นๆ เวลากระทบกระแทก ระหว่างเดินทาง ตัวแม็กฯ บบเสียทรงไปก็จะใช้งานไม่ได้ เรามีเพื่อสำรองไปด้วยนั่นเอง สำหรับปีนสองกระบอกนั้น เพราะถ้าจำเป็นจริงๆ ขึ้นมาเมื่อไหร่ มันจะได้เป็นกำลังสนับสนุนของพวกเราทุกคน เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่ได้ส่งคืนกลับไป เหตุการณ์ข้างหน้าตายอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น ความจำเป็นมันอาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ”

“พวกคุณมีแม็กกาซีนสำรองของแต่ละกระบอกมาก็แม็กฯ?”

พ.ต.หนุ่มแห่งกองทัพบกไทยถามหน้าตาเฉย ไม่จริงจัง ในน้ำเสียงอะไรทั้งสิ้น

สแตนลีย์กับคิธไม่ตอบ แต่ใช้วิธีหัวเราะเบาๆ ขวนพุด

เรื่องอื่นเสีย เชิดชุกก็ทำเป็นไม่สนใจ แต่มองสบตาพินทร์พรานใหญ่ลอบขยิบตา เป็นความหมายไม่ให้ชักถามอะไรอีก แล้วประกาศขึ้นว่า

“พร้อมหรือยังครับ เราจะออกเดินทางต่อเดี๋ยวนี้แล้ว”

“พร้อม”

หัวหน้าคณะพยักหน้าบอก เหวี่ยง .458 ขึ้นสะพายไหล่ รพินทร์ก็โบกมือกับคนของเขา ซึ่งแบกสัมภาระเข้าคู่กันอยู่แล้ว โดยชี้มือไปทางลูกเขาที่เห็นขวางหน้าอยู่ ลูกหาบทั้งหมดเคลื่อนที่ไปก่อน คราวนี้พวกพรานพื้นเมืองทั้ง 4 คน เป็นผู้นำหน้าไป ส่วนรพินทร์เดินชะลอสนทนาไปกับคณะนายจ้างของเขา

“ขอบคุณมาก ดีอกเตอร์สแตนลีย์”

“ขอบคุณ ในเรื่องอะไร?”

สแตนลีย์เลิกคิ้วถามอย่างสงสัย

“พิชซ่าครับ ที่กรุณาส่งมาเผื่อผมด้วย...แล้วอีกอย่างหนึ่ง ที่ต้องขอบคุณเป็นพิเศษก็คือ นอกจากปืนเพียงสองกระบอก

แล้ว คุณไม่ได้สั่งสิ่งของอื่นใด แม้กระทั่งเสบียงของพวกคุณ เพื่อมาส่งเพิ่มเติมให้เป็นภาระแบกหามของคนของผมอีก ซึ่งจัดว่าเป็นการดีมาก”

“ผมรู้หน้าที่ของผม รู้จิตใจของคุณ และเห็นใจพวก ลูกหาบตี คุณไม่ต้องกังวลอะไร รับรองได้ว่า เราจะไม่มีวิหยสั่งให้มีการส่งกำลังบำรุงอะไรมาอีกทั้งสิ้น แม้ว่าเราจะสามารถติดต่อกับศูนย์ควบคุมได้ตลอดเวลาก็ตาม”

คำพูดประโยคหลังเหมือนจะเป็นการขู่ส้าทักกันอยู่ในที่ เพื่อย้าให้จอมพรานรู้ว่าทุกระยะการเคลื่อนไหวเดินทางจะต้องมีการรู้เห็น และอยู่ในสายตาของศูนย์บัญชาการฝ่ายตนตลอดเวลา ชนิดที่ถ้าต้องการความช่วยเหลือเมื่อใด กำลังทางอากาศจะติดตามมาได้ทุทขณะ รพินทร์ซ่อนรอยยิ้มเยาะไว้อย่างมิดชิด ภายใต้อีศหน้าสงบวางเฉยของเขา ตอบเบา ๆ ว่า

“ดีครับ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเรื่องน่าอุ่นใจได้มาก ว่าเราจะได้รับการช่วยเหลือทุทขณะ ผมเองก็ไม่อยากจะพาพวกคุณสูญหายไปจากโลกนี้เหมือนกัน เครื่องมือสื่อสารอันทันสมัยของพวกคุณที่มีติดมาด้วย ทำให้การเดินทางของเราสะดวกสบายขึ้นแยะทีเดียว สำคัญว่าให้มันใช้งานไ้ตลอดไปทุกระยะก็แล้วกัน!

เอาละครับ ผมขอแยกตัวไปนำอยู่ข้างหน้าก่อน ช่วงหลังของการเดินวันนี้ เราจะต้องปีนเขากันแล้ว ผมจะหาทางตัดขึ้นอย่างสะดวกและย่นย่อเวลาที่สุด”

กล่าวจบ เขาก็ยกมือแตะปีกหมวก แล้วเร่งฝีเท้าขึ้นทันที หัวใจเดียวก็ผ่านขวบวณลูกหาบขึ้นไปนำอยู่ด้านหน้า เลาะลัดไปในระหว่างเนินเขาอันชันอยู่สลับซับซ้อนและสูงชันขึ้นทุกที สองฟากทางเต็มไปด้วยก้อนหินโล้นเกลี้ยง มีต้นไม้เล็กงอกแซมอยู่เป็นหย่อมๆ เท่านั้น และส่วนมากยืดยันแดงโกร๋นแสดงถึงความแห้งแล้งของภูมิประเทศ

พวกลูกหาบเริ่มจะประสบกับความลำบากแล้ว จากการแบกหามของอยู่เป็นคู่ๆ ขณะที่เดินไต่ขึ้นไปในระหว่างทางชันแต่ร้อนไปด้วยหินเปราะและกรวดลูกรัง มีการไถลลื่นชวนเซกันอยู่บ่อยๆ ดร.สแตนลีย์กับคีร์ต้องคอยประคับประคองตัวพวกลูกหาบและเตือนให้ใช้ความระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะหีบห่อที่บรรจุเครื่องรับส่งวิทยุและสัมภาระจำเป็นอันเปราะบางซึ่งจะกระทบกระเทือนรุนแรงนักไม่ได้ พวกพรานพื้นเมืองสี่คนได้รับคำสั่งจากรพินทร์ให้ลงมาช่วยพวกลูกหาบเหล่านั้น ในด้าน

พยางค์ประคับประคองหีบห่อสัมภาระ

เงยขึ้นไปสู่ขุนเขาที่แผ่เชิญอยู่เบื้องหน้า อันแห่งนาคอตั้ง
แลชะเง้อมขึ้นไปเป็นช่อชั้น แทบจะเรียกว่าหาที่สิ้นสุดไม่ได้
ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยงร้อนจ้า ส่งประกายจากหिनรอบ
ด้านเป็นไอเต้นอยู่ระยับ ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเริ่มหนักใจ
เพราะรูปการณ์มันบอกชัดว่า การเดินทางจะต้องไต่ขึ้นไปเป็น
ลำดับ สุดแล้วแต่มีคฤเทศ์กระตุกเหล็กผู้นั้นจะนำขึ้นไป

ระยะที่กำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ ยังเป็นหนทางลาดอยู่
แต่ประมาณ 60-70 เมตรเบื้องบน ทุกคนเห็นรพินทร์เริ่มใช้วิธี
เกาะไต่แ่งหิน ปีนป่ายขึ้นไปสู่ชะง่อนของไหล่ผาดอนหนึ่งแล้ว
ลำพังปีนกันขึ้นไปตัวเปล่าๆ ก็ยังรู้สึกวาลลำบากเสี่ยงอันตราย
ไม่ใช่หน่อย เพราะถ้าพลาดก็จะหลุดร่วงลงมากกระทบกับแ่งหินที่
รองรับอยู่ด้านล่าง ถ้าไม่ตาย ก็พิการหรือคางเหลือง ในสภาพ
อันต้องห้อยโหนกันเป็นลิงแบบนั้น ขบวนสัมภาระจะลำเลียงกัน
ไปได้อย่างไร ฝ่ายนายจ้างทุกคนเริ่มไม่สบายใจนัก

แต่ยี่สิบนาทีแรกของการเริ่มออกเดินทางในช่วงหลังนี้
เท่านั้น ทุกคนก็เริ่มเหงื่อโชกกายอีกครั้ง มันทุเรศเสียยิ่งกว่า
การเดินทางตามทางด่านสัตว์ในหุบต้งหลายเท่านั้น

“นรก! ฉันเชื่อว่านายคนนั้นเริ่มจะทดสอบบทเรียนขั้นที่สามแก่เราแล้ว มันควรจะมีทางเดินที่สะดวกกว่านี้ ถ้าเขาไม่เจตนาจะแกล้งเรา!”

คริสพูดขึ้นหอบๆ ขณะที่ยืนเอาหลังพิงก้อนหินพุงกายไว้แล้วใช้กล้องส่องทางไกลขนาดเล็กแต่แรงสูงประจำตัว ปรับเลนส์ไปยังหน้าผาอันสูงทะมึน เต็มไปด้วยหินล้นๆ ข้างหน้าหล่นเห็นบุรุษคนนั้นเริ่มใช้เชือกในลอนผูกเป็นบ่วงแล้วแกว่งโยนขึ้นไปคล้องอยู่กับแ่งหินเหนือศีรษะตอนหนึ่ง บ่วงนั้นปลิวขึ้นไปคล้องกับแ่งหินอย่างแม่นยำ คนคนนั้นใช้แรงเหวี่ยงกระซากจนแน่ใจว่ามันคล้องได้มั่นคงแข็งแรงดี และแ่งหินมีความเหนียวแน่นพอที่จะทานน้ำหนักตัวได้ ก็เริ่มสาวเชือก ไต่เตื่อยขึ้นไปโดยใช้เท้ายันกับผนังหน้าผาที่งอกอยู่เป็นตะปุ่มตะป่ำ ร่างของเขาค่อยๆ สูงลิ่วขึ้นไปเหมือนการชักรอก

ดร.สแตนลีย์ คีธ และเบล มองสูงข้ามหัวพวกลูกหาบทุกคนที่กำลังคลุกคลานประคองสัมภาระกันอยู่ก็ตะลึง เบลอุทานออกมาเบาๆ ว่า

“ตายล่ะ!...ไอ้เสือนั่นกำลังโหนตัวตามเชือกขึ้นไป มันเป็นลักษณะปีนเขา ไม่ใช่ไต่เขา สัมภาระเราจะขึ้นไปได้อย่างไรกันนี้”

เชิดดูรเองก็ยืนอ้าปาก คอแข็ง ระหว่างที่ฝ่ายอเมริกัน ทั้งสี่คนยังยืนอึ้งพุดอะไรไม่ออกอยู่ เขาก็กวักมือเรียกบุญคำ ผู้กำลังเป็นพี่เลี้ยงคอยประคองลูกหาบสองคน อันทำหน้าที่ขน วิทยุรับส่งอยู่ พร้อมทั้งตะโกนเรียกหอบๆ ตาพรานเผ่าละมือ จากที่นั่น กระโดดหย้อยๆ ลงมาตามก้อนหินอย่างแคล่วคล่อง รวากับตัวเลี้ยงผา

“ทำไมหรือนายทหาร เรียกบุญคำทำไม?” แกลมยืมๆ

เชิดดูรชี้มือไปยังร่างของรพินทร์ที่เห็นอยู่ลิบๆ ขยับ สูงขึ้นไปทุกขณะ บุญคำแหงนบ้องหน้ามองแล้วยิงฟันยิ้ม

“เอากันถึงขนาดนั้นเชียวหรอ?”

เขาร้องเบาๆ บุญคำไม่แสดงอาการแปลกใจอะไรทั้งสิ้น กลับหัวเราะอยู่เช่นนั้น

“โธ่! เรื่องเล็กจะตายไป นายทหาร นายของบุญคำก็บอก ไว้แล้วว่าต่อไปนี้เราต้องปีนเขากันแล้ว และระยะทางมันก็ต้อง ปีนไปเรื่อย ๆ แหละ สุดแต่นายจะเลือกตัดเส้นทางเพื่อให้ใกล้ ที่สุดตามที่หมายที่เราจะไปกัน นายทหารกับนายฟาร์รังทั้งหลาย เตรียมเชือกสำหรับปีนเขาได้แล้ว รับรองว่าสบายมาก พวกบุญคำ

จะคอยช่วยอยู่ใกล้ๆ ไม่ทิ้งหรอก นายสั่งไว้แล้ว”

“ล่ำพั้งปิ่นขึ้นไปเฉพาะตัวเรากันเองน่าจะคงไม่เป็นไรหรอก
แต่นี้สัมภาระของเราจะทำยังไง?”

หัวหน้าคณะพูดไทยกับบุญคำ

“เอาน่า นายห้าง คอยดูฝีมือพวกเราเถอะ ข้าวของมันก็ไม่
ใช่เรื่องยากอะไร ประเดี๋ยวผูกเชือก ค่อยๆช่วยกันขว้างขึ้นไป
ไม่ต้องห่วงหรอก สำคัญพวกเจ้านายปิ่นให้ดีก็แล้วกัน เฉพาะ
ของรับรองได้ว่าจะไม่มีอะไรแตกหักเสียหาย”

ทุกคนยังมองอยู่ที่ร่างของจอมพรานเป็นตาเดียวอยู่
เช่นนั้น อึดใจต่อมา ก็เห็นเขาขึ้นไปยืนเด่นอยู่บนไหล่เขา
ตอนบนได้สำเร็จ กำลังโบกมือเป็นสัญญาณให้ตามขึ้นมา

“เอ ทำจะไม่ได้การแล้วแฮะ เอาอย่างนี้ดีกว่า...”

ดร.สแตนลีย์พิมพ์คำ แล้วสั่งให้คีร์รือเอาเครื่องรับส่งวิทยุ
ขนาดจิ๋วกว้างยาวเพียงแค่ซองบุหรี่ยัดคิงส์ไซส์และมีเสาอากาศ
อัตโนมัติ ยาวขึ้นไปแค่ 6 นิ้ว เมื่อกดปุ่มอันเป็นวิทยุแบบที่เบล
ติดต่อกับคีร์ ระหว่างที่ ฮ.ยักษ์นำโรเฟิลมาหย่อนทิ้งไว้ให้ รวม

แล้ว 6 เครื่อง ออกมาส่งแจกจ่ายประจำตัวในบรรดาพวกของตน
รวมทั้งเชิดวุธ เพื่อให้ติดตัวไว้คนละเครื่อง อีกเครื่องหนึ่งส่งไป
ให้บุญคำ

“เฮ้! บุญคำ เานี้ตามขึ้นไปให้พราญใหญ่ พวกฉันกับ
พวกลูกหาบทั้งหมดจะหยุดรออยู่ตรงนี่ก่อน”

บุญคำรับมาดู แล้วถามว่า

“อะไรรึนะ นายห้าง เครื่องมือสำหรับเหาะได้หรือ”

สแตนลีย์จู้ปากจิกจิก แต่ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้จาก
สีหน้าเข่อๆของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์

“ไม่ต้องถามหรอก เอาไปให้เขาก็กัแล้วกัน เขารู้เองแหละ
ว่าเครื่องมือสำหรับเหาะหรือสำหรับมุดดิน”

“โอเค ชิกกาเร็ด”

บุญคำตะเบะหมับ ร้องตะโกนสั่งให้พวกลูกหาบหยุด
พักรออยู่ก่อน ตนเองไ้่ทางขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็ชะงัก

เมื่อเสียงเบลร้องเรียกไว้

“เดี๋ยว ตาเฒ่า รอก่อน!”

บุญคำชะงัก หันกลับมา ดูแกไม่พอใจนักที่ถูกเรียกว่า ‘ตาเฒ่า’ ตามมาห้วนๆ

“ทำไม นายแหม่มผมแดง?”

เบลหันมาทางคริส ผู้กำลังเป่าลมเข้าไปในอกเสื้อระบาย ความร้อนอยู่ บอกโดยเร็ว

“คริส ฉันว่าเธอตามหลังบุญคำขึ้นไปประกบตัวเขาไว้ ก่อนดีกว่า อย่างน้อยก็ถ่วงเวลาไว้ได้บ้าง อย่าให้เขานำทาง อย่างบ้าบอคอยแตกกันไปนัก มันเสี่ยงเหลือเกิน”

คริสตินาสั่นศีรษะช้าๆ ป้ายแขนเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ไปหน้าของอเมริกันทุกคนแดงก่ำราวกับกุ้งเผา

“เธอดีกว่า เบล นายคนนั้นไม่ชอบหน้าฉันนักหรอก และฉันก็ถูกอาจารย์ใช้ให้คอยประกบตัวพูดคุยกับเขาอยู่ตลอดเวลาแล้ว ซึ่งมันไม่ได้ผลนัก มีแต่ความกวนโทสะ เธอไม่เคยรับหน้าที่นี้ก็ควรลองดูเสียบ้าง บางทีเธออาจพูดกับเขาได้ง่ายกว่าฉัน”

“มา ผมไปเอง”

เชิดวุธรับอาสา ขยับตัวจากหินที่ยืนพิงกายอยู่ แต่เบล
เหนียวไหลไว้

“คุณอยู่กับพวกเราที่นี้แหละ ฉันจะขึ้นไปกับบุญคำ ช่วย
หิ้วปืนกับเครื่องหลังให้ด้วยก็แล้วกันสำหรับระยะช่วงนี้”

ว่าแล้ว อิศซาเบล มูร์ ก็วางปืนประจำมือและปลดเครื่อง
หลังออกอย่างรวดเร็ววางไว้ คงเหลือแต่วิทยุประจำตัวและปืนสั้น
ที่ติดเข็มขัด กระโดดไต่ไปตามก้อนหินจนถึงบุญคำ ซึ่งกำลังยืน
รออยู่

“เออละ พาฉันขึ้นไปจนถึงที่นายของบุญคำยืนอยู่นั้น
ฉันจะไปด้วย ระวังไอ้ที่ถืออยู่นั้นให้ดี อย่าให้หล่นเป็นอันขาด”

สมุนขวาของรพินทร์เอาวิทยุที่ได้รับมอมมาจากหัวหน้า
คณะผูกในผ้าขาวม้ารัดเอาไว้ บ่นอุบอิบ

“ขออะไรอย่างได้ไหม นายแหม่มเบล”

หล่อนยิ้ม “อะไร?”

“อย่าเรียกบุญคำว่า ‘ตาเฒ่า’ อีก ฟังไม่ดีเลย บุญคำยังไม่เฒ่าซักหน่อย ถ้าเรียกชื่อบุญคำไม่ได้ จะจิกหัวเรียกไ้คำก็ยังดี”

อิสซาเบลเบิกตาโพล่ง แล้วหัวเราะคิก เอื้อมมือมาแตะคางเหียวๆ แต่กร้านแกร่งของแก

“ใจน้อยไปได้ บุญคำก็...ฉันเรียกไปนั่นเอง ไม่ได้หมายความว่าบุญคำจะแก่เฒ่าอะไรหรอก ออกแข็งแรงทรหดอย่างนี้ ตกลง ต่อไปนี้จะไม่เรียก ‘ตาเฒ่า’ อีกแล้ว ไป! ช่วยพาปิ่นเขาขึ้นไปที่พักานใหญ่ในที่เถอะ”

บุญคำยิ้มออกมาได้ ส่งมือมาให้หล่อนจับ เบลจับมือแกไว้หวังจะจุดดึงตัวเองขึ้นไป แต่น้ำหนักของหล่อนมากกว่า บุญคำผู้ยืนอยู่หมิ่นๆขอบหิน จึงเสียหลักร่วงลงมาปะทะ ทั้งสองกลิ้งซลุกๆไปตามพื้นหินลูกรังอันเทลาดชันสองสามทอดโดยกอดกันแน่น จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่โคนหินใหญ่อีกก้อนหนึ่ง โดยมีร่างของเบลทับอยู่บนตัวแกเต็มเปา

“โอ๊ย! แหม่ม! ไ้คำแยแล้ว ตัวหนักยังกะช้าง!”

เบลแยกเขี้ยวแล้วหัวเราะหึๆ ร่างของคนทั้งสองกลิ้งแวนหายจากสายตาของพรรคพวกที่ยืนมองดูในส่วนที่ต่ำลงไป

เข้าไปบังอยู่ใต้ชอกหิน หล่อนแกลังนอนทับบุญคำอยู่ใต้ใจหนึ่ง
มีหน้าซำยังตบหัวแกเบาๆ

“เป็นยังไง ไหนว่ายังหนุ่มอยู่ไม่ใช่เหรอ ถูกจุดแค่นี้ก็กลิ้ง
ไม่เป็นท่าแล้ว เอ้า! ช่วยลุกขึ้นประคองฉันหน่อยสิ สุภาพบุรุษ
หนุ่มบุญคำ!”

“จุดกะผีอะไรเล่า...”

ตาเฒ่าร้องเจี๊ยก ดิ้นอีกอ๊ากอยู่ภายใต้ร่างอวบใหญ่
แข็งแรงนั้น

“บุญคำนอนอยู่ข้างใต้ นายแหม่มทับแทบจะแบนอยู่
ข้างบน ลุกขึ้นเร็ว! โหน นายของบุญคำมองลงมาโน่นแล้ว
คงนี้กว่าบุญคำปล้ำแหม่มกระมัง”

ปากแกพูดไววายไปนั่นเอง แต่ความจริงสบายใจมากที่
แหม่มผมแดงนอนคร่อมทับอยู่ข้างบน ส่วนนุ่ม ส่วนหยุน หรือ
ส่วนอะไรที่มันโคงมันนูน แนบกับร่างผอมๆของแกถนัดถนี้จน
เล็ดร่อนฉ่ำไปหมด ถ้าลัมคลุกคลีกันแบบนี้สักวันละ 100 ครั้ง
บุญคำก็ไม่กลัว

อิสซาเบลจับจุกแบนๆของแกสั่นเบาๆ ย่นจุกให้นิดหนึ่ง แล้วลุกขึ้นโดยเร็ว บุญคำทำหน้านิว ครางอู้ ค่อยๆลุกขึ้นนั่ง อย่างมารยา เอามือกุมหัวบ๊อย ขณะนั้นเสียงวิทยุที่เบลสอติไว้ออกเสื่อก็ดังขึ้น

“เฮ้! เกิดอะไรขึ้นเบล เรียบร้อยหรือเปล่า?”

นั่นเป็นเสียงของ ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าที่ตั้งอ้าวมา

“อุบัติเหตุนิดหน่อยเท่านั้นละ อาจารย์ ฉันกับบุญคำไม่เป็นไรมากหรอก เราจะไต่ขึ้นไปหารพินท์เดี๋ยวนี้”

แล้วหล่อนก็กระซอกแขนบุญคำให้ลุกขึ้น สั่งว่า

“ไม่ต้องคอยช่วยเหลือฉันหรอก พ่อหนุ่มน้อย แต่คอยตามหลังฉันก็แล้วกัน ไป!”

แล้วหล่อนก็ไต่หน้าขึ้นไปอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียวจนบุญคำอ้าปากค้าง เบลปีนเขาได้ชำนาญมาก การเคลื่อนไหวของหล่อนสามารถบอกได้ชัดทีเดียว

ชั่วไม่นานนัก จากการเคลื่อนไหวไปตามก้อนหินที่สูงชัน ขึ้นไปตามลำดับ มีบุญคำไต่ตามอยู่ด้านหลัง เบลก็มาหยุด แหงนหน้ามองอยู่บนเชิงผา ซึ่งรพินทร์ยืนอยู่ข้างบน โดยมีสาย เชือกของเขาห้อยอยู่เช่นนั้น

จอมพรานกำลังจ้องมองลงมาด้วยความแปลกใจเล็กน้อย ที่เห็นแม่ผมแดงตรงเข้ามายังตำแหน่งนั้นตามลำพัง ในขณะที่ ขบวนลูกหาบและฝ่ายนายจ้างทั้งหมดยังหยุดกันอยู่ในบริเวณ ชั้นล่าง ห้างลิบลงไป และเบลก็มีแต่ตัวเปล่าๆ ไม่ได้มีเบ้หลัง หรือถือปืนประจำตัวมาด้วย แสดงว่าเจตนาเร่งรีบที่จะล่องหน้า มุ่งตามเขามาก่อน

“เฮ้! มิสเตอร์ฮันเตอร์!”

เสียงหล่อนบ้องปาก ตะโกนเรียกขึ้นมาจากด้านล่างเมื่อ ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งนี้ ลมเริ่มพัดแรง เพราะทิศทางปลอด ปราศจากสิ่งใดกีดขวางกำบัง มีแต่ภูเขาหินล้วน เสียงลมพัด ผ่านชะง่อนและโตรกตรวย ครางอยู่หวิวหวิว

“มีอะไรหรือ เบล?”

เขาร้องถามลงมาด้วยเสียงตะโกนดังพองๆกัน

หล่อนเอามือชี้ที่อกตัวเอง แล้วชี้ขึ้นไปยังหน้าผาตำแหน่ง
ที่พรานใหญ่ยืนอยู่

“ฉันจะขึ้นไปบนนั้น เรามีเรื่องจะปรึกษาคุณหน่อย”

“โอเค ไต่เชือกขึ้นมาได้เลย”

อีกฝ่ายตอบลงมา แล้วร้องส่งไปยังบุญคำให้คอยเป็น
พี่เลี้ยงดูแลด้วย

เบลเอามือทั้งสองลูบเชือกกับก้นกางเกงของหล่อนแล้ว
จับสายเชือกไว้ ทดลองเหินยวระชากเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง
ขณะนั้นเอง ตาพรานเฒ่าก็เข้ามาถึงตัว

“เดี๋ยว แหม่ม! เอาปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า”

ว่าแล้ว แก่ก็ฉวยปลายเชือกจากมือของเบลมาโอบแขน
รอบตัวหล่อนไว้ จัดการผูกติดกับเอวแม่ผมแดงอย่างมั่นคง
ครั้งแรกเบลยืนเบิกตาอย่างงงๆ แต่แล้วก็ยิ้มออกมา เพิ่งจะเข้าใจ
บุญคำรอบคอบดีมาก การผูกมัดเอวหล่อนไว้ด้วยเชือกจะช่วย
ลดอุบัติเหตุได้ หากหล่อนไต่พลาด รูดเลื่อนลงมาหรือมือหลุด

จากเชือก ก็ยังติดส่วนที่มีดอเอาไว้ ช่วยไม่ให้หล่นลงมากกระทบ
พื้นหินด้านล่างเติมที่นั่น

“เออละ แหม่มโหนดสายเชือกขึ้นไปได้แล้ว มือจับเชือกให้
มัน ใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียบยันกับก้อนหินไว้ ช่วยพยุงตัว อย่า
ใช้กำลังแขนโหนดตัวขึ้นไปเฉยๆ ไม่เป็นไรหรอก ไม่สูงนัก บุญคำ
จะคอยระวังข้างล่างให้เอง”

“ขอบใจมาก”

หล่อนหันมามิ้มให้บุญคำ แล้วออกกำลังแขนเหนี่ยวโหนด
ตัวขึ้นไปทันที ใช้เท้าทั้งสองยันกับแ่งหินที่โผล่ยื่นออกมาอย่าง
ไม่เป็นระเบียบนั้นไปเป็นระยะ

รพินทร์ทรุดตัวลงนั่งสังเกตดูทุกขณะ เขามิ้มออกมา
นิดหนึ่งอย่างพอใจ ลักษณะภายนอกของเบลทั่วๆไปนั้น ดูจะ
ไม่ประเปรี้ยวผาดโผนเท่ากับคริส แต่ในยามไต่เชือกขึ้นมาเช่นนี้
มันพิสูจน์ได้ชัดทีเดียวว่า แม่ผมแดงผู้นี้มีความคล่องตัวไม่น้อย
ทีเดียว และจะต้องผ่านหลักสูตรการฝึกมาแล้วเป็นอย่างดี
เกี่ยวกับการรบบแบบจุ่ม

มันก็เป็นอุปายของเขาอยู่แล้ว ที่จะทดสอบสมรรถภาพของนายจ้างอเมริกันทั้งสิ้น ซึ่งมีเปลือกนอกให้รู้แต่เพียงนักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่ง ยกเว้นคือซึ่งแสดงออกชัดว่าเป็นทหาร

เขาไม่เชื่อมาก่อนว่า ดร.สแตนลีย์ก็ดี หรือคริสกับเบลก็ดี แม้จะอยู่ในฐานะพลเรือนของหน่วยงานพิเศษ แต่จะไม่ผ่านหลักสูตรคอมมานโดมาอย่างดีแล้ว หาไม่เช่นนั้นเบื้องสูงสุดของบุคคลเหล่านั้นคงจะไม่คัดตัวมาแน่นอน

ทดลองให้ไต่เชือกเพียงแค่นี้ มันก็จะเป็นการประเมินภูมิหลังของแต่ละบุคคลได้อย่างใกล้เคียงที่สุด และเขาก็เห็นเบลเป็นคนแรก ดูค่อนข้างจะเชื่องช้าอวบอ้วนอย่างนั้นเถอะ ที่ไหนได้แม่เจ้าประคุณยังกะลิงขณะไต่เชือก มือเหนียวแน่นมันคง กำลังแขวนและข้อดีพอใช้ แม้จะไม่ถึงขั้นนักปีนเขาอาชีพก็ตาม แต่เรื่องที่จะไม่เคยผ่านการฝึกมาก่อนเลย ย่อมเป็นไปได้เด็ดขาด

ระยะจากพื้นจนถึงตำแหน่งบน ความจริงก็ไม่สูงมากนัก เพียงแค่ระดับสองชั้นของตึกร้านค้ามาตรฐานทั่วไป แต่ถ้าพลาดก็เสี่ยงต่อชีวิตและความพิการไม่ใช่น้อย

เพียงไม่กี่จิตใจเท่านั้น เบลก็ไต่ขึ้นมาถึง มือทั้งสองยังยึดสายเชือกที่ขมวดพันแขนไว้อีกทบหนึ่ง เท้าซ้ายเหยียบยันกับแ่งหินปูนตัว แหงนหน้ามองดูเขา รพินทร์ทำเป็นเฉยเสีย นอนฟังพาบชะโงกมองดูตาหล่อนนิ่ง ระยะมันห่างกันแค่ช่วงแขนเดียวระหว่างเขากับหล่อน

“แดมน์!...กีฟ มี อะ แอนด์!” เบลสบถออกมา

รพินทร์ยิ้ม ร้องเพลงเลียนเสียงหล่อนตอนที่ร้องเพลงรำวงคืนที่พักรอยู่บ้านหนองน้ำแห่งก่อนออกเดินทาง ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ระหว่างที่เบลยังห้อยตัวหมีนเหม่ออยู่นั้น

“พุโยลี ตีกอง ป๊ะซุ่ม เข้าบาน ต่างมาซุ่มหนุม มาป๊ะซุ่มกันที่บานพุโยลี...”

“โต้น’ท ยู เฮียร์ มี? ไอ เซด กีฟ มี อะ แอนด์!!”

เบลแผดเสียงตะโกนลั่น

“โหนว! ฮันนี่ เฮลป์ ยัวร์เซล์ฟ...”

เขาเบิกตาพอง ทำเสียงห้าวๆในลำคอ

เพชรพระอุมา ตอน จอมพราณ เล่ม 27

prism
ปรีสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีสม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)